

Peygamberimizin Peygamberlik Delilleri

Değerli kardeşimiz,

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (ALEYHİSSALATU VESSELÂM) PEYGAMBERLİĞİNİN DELİLLERİ

a. Geçmiş İlahî Kitaplarda Geleceğinin Müjdelenmesi

Geçmiş ilahî kitaplarda Peygamber Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini müjdeleyen ve onun bir peygamber olarak insanlara gönderileceğini haber veren ifadeler mevcuttur. Birçok değişikliğe maruz kalmalarına rağmen elimizdeki mevcut Tevrat ve İncil nüshalarında, pek çok işaret bulunmaktadır.

Tevrat'tan bunlardan sadece dört tanesini arz etmekle iktifa edeceğiz:

"..Musa demiştir: 'Rab size kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak, her ne söylesen onu dinleyeceksiniz. Ve bütün peygamberler, Semuel (İsmail) ve sıra ile gelenler, hep söylenen bu günleri ilan ettiler.'" (Yeni ahit Resullerin İşleri, Bâb: 3, Ayet 22)

"..Ve Rabbin... Musa gibi bir peygamber daha İsrail'de çıkarmadı." (Tesniye, Bab: 34, ayet: 12)

"Onlar için kardeşleri arasından, senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağızına koyacağım ve ona emredeceğim, her şeyi onlara söyleyecek." (Kitab-ı Mukaddes, Tesniye Bâb 18, Ayet 18)

"Rab Sina'dan geldi ve onlara Sâir'den doğdu; Paran dağlarında parladı ve mukaddeslerin on binleri içinden geldi. Onlar için sağında ateşli ferman vardı." (Tesniye, Bâb 33, Ayet: 2)

Ahd-i Atik'in (Tevrat'ın) ilgili yerlerinden yapılan iktibaslardan hareketle şu tespitleri yapabiliriz:

Hz. İbrahim'in oğlu Hz. İshak'ın soyundan gelen İsrail Oğullarına Hz. Musa'nın, 'kardeşleriniz' şeklindeki hitabı, İshak'ın kardeşi Hz. İsmail'in soyuna, yani İsmail Oğullarına işarettir. İsmail Oğullarından gelecek peygamber ise, ancak Peygamber Efendimiz olabilir; çünkü İsmail soyundan yalnızca Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) gelmiştir. Burada sonradan gelen birer peygamber olmaları yönüyle akla Hz. Yûşa ve Hz. İsa da gelebilir, ne var ki her ikisi de Hz. İsmail'den değil İsrail Oğullarındandır. Nitekim Hz. Musa, ikinci ayette kendisi gibi bir nebinin İsrail Oğullarından bir daha çıkmayacağını açıkça ifade etmektedir.

Hz. Musa 'benim gibi' sözüyle Peygamberimizi (aleyhissalatu vesselâm) kastetmektedir; çünkü, cihad, getirdiği hükümler, koyduğu cezalar, cemaati arasında sözünün dinlenir olması.. gibi pek çok hususta Hz. Musa'ya benzeyen, Hz. Yuşa ve İsa değil, Peygamber Efendimiz'dir (aleyhissalatu vesselâm).

'Sözlerimi ağzına koyacağım' ifadesi, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) ümmî olup, okuma yazması bulunmadığı halde Kur'ân'ı ezbere okumasıdır. Yüce Allah, vahyi peygamberine inzal etmiş o da şifahen başkalarına aktarmıştır ki, bu konuda o sadece bir aracı durumundadır. Kur'ân'ın şu ayeti bu hususa dikkat çeker:

“(Ey Nebi,) muhakkak ki bu (Kur'ân) âlemlerin rabbinin indirdiği bir kitaptır. Onu ruhu'l-emin, (Cibril) uyarılardan olman için, senin kalbine gayet açık bir Arapça ile indirmiştir. Bu, (Kur'ân'ın indirileceği) şüphesiz öncekilerin kitaplarında da vardır. İsrailoğulları âlimlerinin, bunu bilmeleri, onlar için bir delil değil midir?” (Şuarâ, 26/192-197)

'Sina'dan gelme' ifadesi, Hz. Musa'ya Tur-ı Sina'da ilahî hükümlerin verilmesini; 'Sair'den doğma' Hz. İsa'ya İncil'in verilmesini; '**Paran dağlarında parlama**' ise, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) Mekke'den çıkacağını ifade eder. **Paran**, -Arapça okunuşuyla Faran- Mekke'nin eski isimlerinden olduğu gibi, Kitab-ı Mukaddes'in Tekvin bölümünde de, Hz. İsmail'in Paran çölünde oturduğu anlatılmaktadır. Bu ayette 'mukaddesler' ifadesiyle de, Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) her türlü ayıptan uzak bulunan âline ve ashabına işaret olunmaktadır. Keza bu son ayette geçen '**sağda ateşli ferman**' ifadesi İslâm dinindeki Cihad'a işaret etmektedir.

Eldeki İncil metinlerinde de bu işaretleri görmek mümkündür:

“Taş köşenin başı oldu... ve o, gözlerimizde şaşılacak iştir... Allah'ın melekûtu sizden alınacak ve O'nun meyvelerini yetiştirecek bir millete verilecek ve bu taşın üzerine düşen parçalanacak; o da kimin üzerine düşerse onu toz gibi dağıtacaktır.” (Matta, Bab: 21, ayet: 42)

“Rab size başka bir Faraklit verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun.” (Yuhanna, Bab: 14, ayet: 15)

“O, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırıza getirecektir.” (Yuhanna, Bab: 14 ayet: 26)

“...ben gitmezsem Faraklit gelmez... ve O geldiği zaman günah, salah ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir.”(Yuhanna, Bab: 14, ayet: 7-8)

Birinci ayette geçen '**köşe taşı**' Hz. İsa olamaz; çünkü Hz. İsa ve getirdikleri altında parçalanma ve toz gibi dağılma meydana gelmemiş, bu, Peygamber Efendimizle (aleyhissalatu vesselâm) olmuştur. Zaten hükmeden Hz. İsa değil, Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) idi. Nitekim, hükmetmek için gelmediğini söyleyen de bizzat Hz. İsa'nın kendisidir. Diğer taraftan hadis-i şeriflerde, Peygamberimiz, kendisinin peygamberlik binasının köşe taşı olduğunu bizzat ifade etmektedir, yani, peygamberimizle peygamberlik tamamlanmış olmaktadır.

Müteakip ayetlerde ise, Faraklit olarak geçen kelimenin aslı Yunanca'da 'Piriklitos' olup Arapça'da 'Ahmed' kelimesinin karşılığıdır. Zaten Kur'ân'da Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) İncil'deki isminin 'Ahmed' olduğu zikredilir. Esasında Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) geleceğini ve vasıflarını anlatan pek çok İncil bugün elimizde mevcut değildir.

b. Üstün ve Eşsiz Ahlâkı

Gerek peygamberliğinin gerekse peygamberlikten önceki hayatının her bir döneminde, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) herkese iyilik yapan, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyacını gideren, sade bir hayat yaşayan, asla yalan söylemeyen, kendisine kötülük yapanları bağışlayabilen, her konuda güvenilebilen “**üstün ve yüce Ahlâk sahibi**” mükemmel bir insan olduğu, tarihle ilişkili bütün kaynaklarca tespit edilen bir gerçektir. Kur'ân Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) eşsiz ahlâkını şöyle ifade etmektedir:

“Her hâlde Sen, ahlâkın -Kur'ân buudlu, ulûhiyet eksenli olması itibarıyla- ihâtası imkânsız, idrâki nâkabil en yücesi üzeresin.” (Kalem, 68/4.)

Hayatın her safhasında her türlü hâl, durum ve engellemeler karşısında, ahlâkî değerlerin tamamını yaşayıp bunların canlı bir örneğini verebilmek, ancak doğrudan doğruya ilahî bir terbiyeye tâbi tutulan bir peygamber için mümkün olabilir.

O, bütün güzel hasletleri en yüce şahsiyet oluşturacak şekilde kendinde toplamıştır. Son derece cesur ve celadetliydi, ama, aynı zamanda son derece mütevazı, halim ve selimdi. Daha da önemlisi, cesaret ve celadeti kalpleri kırıp dökme noktasına varmadığı gibi, tevazuu ve affediciliği de hiçbir zaman zillet ve korkaklık seviyesine düşmemiştir. Vakar ve ciddiyetinin yanında mütebessim ve huzur veren bir insan olan Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), metin ve çetin oluşunun yanı sıra, insanları alabildiğine seven ve onlara merhamet eden birisiydi. Sevenlerinin kendisine en derin hislerle teveccüh ettiği manevî bir mevkide olmasına rağmen, o bir çocukla dahi sohbet edebilecek kadar mütevazı idi. Ve yine O, son derece cömert idi, ama bunu israf derecesine vordırmayacak kadar da iktisatlı idi. Bunlar gibi daha pek çok güzel ahlâkî şahsında toplayan, yaşayan ve örnek olan bir insanın durumu ancak onun özel ve görevli bir insan oluşuyla (peygamberliğiyle) izah edilebilir.

Hayatı boyunca sade bir hayat yaşamayı tercih eden Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), Mekke döneminde kendisine defalarca yapılan makam ve servet gibi dünyevî vaadleri her seferinde reddetmiştir. Uzak kaldığı bu hususlardan, ailesinin ve çocuklarının da beri olmasını sağlamıştır. Gerek zekât ve sadakanın yasak olduğu aile efradına bakıldığında, gerekse, kendisine bir kolye takma izni bile verilmeyen kızı Fatıma'ya bakıldığında onun bu hassasiyeti daha iyi anlaşılacaktır. Medine döneminde de elde ettiği çeşitli muvaffakiyetler, zaferler ve malî imkânlardan sonra hiç değişmemesi, O'nun yüce ve yüksek ahlâkının doğruluk derecesini gösterir. Büyük zafer ve fetihlerden sonra bile, bakışının bulanmaması, başının dönmemesi, vazifesini başladığı gibi bitirmesi, peygamberliğinin en parlak bir delilidir.

Hasılı, O'nun *-faraza-* söz ve davranışlarında yalan ve samimiyetsizlik olsaydı, gerek peygamberlik öncesi gerekse peygamberliği döneminde mutlaka bir açık verecek, ve neticede fırsat kollayıp duran hasımları, kılıca sarılma lüzumu duymadan *-bu durumu değerlendirmek suretiyle-* maksatlarına ulaşacaklardı.

Şu halde şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, O'nun hiçbir mucizesi olmasa bile bizzat kendisi, kendi doğruluğuna ve peygamberliğine büyük bir delil ve şahittir.

c. İnsanlık Tarihinde Gerçekleştirdiği İnkılaplar

Beşer tarihinde, kompleks bir varlık olan insan unsurunu, Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm)'den daha iyi anlayan daha iyi yoğurup yetiştiren, tarihe mal

edip numune kılan ve de yetiştirdiği kimseleri medenî milletlere yol gösterici mürşid ve muallimler haline getiren ikinci bir insan göstermek mümkün değildir.

O, Hak'tan, hak olan mesajlarla gelmiş hak bir peygamberdir. Ortaya koymuş olduğu pâk hayat ve gerçekleştirmiş olduğu eşsiz inkılap, onun Allah adına konuştuğunun cerhedilemez (ibtal edilemez) delilleridir.

Bu cümleden olarak, birkaç hususu hatırlatmakta fayda mülâhaza ediyoruz:

Hayatı bütün yönleriyle kucaklayan ve zaman aşımına uğrama, yetersiz kalma ve yeniden düzenleme gibi noksanlıklardan uzak evrensel bir nizamı, bir adam, bir çocuk, bir köle ve bir kadınla başlatıp yirmi üç yıl gibi çok kısa denilebilecek bir zamanda yerleştiren bir Zat'ın peygamberliğinden nasıl şüphe duyulabilir? Hiçbir pedagoji eğitimi görmeyen, hiçbir askerî okul bitirmeyen, hiçbir ictimaî mektepten çıkış almayan, teleskop ve mikroskopla hiçbir tanışıklığı bulunmayan, hele hele okuma-yazması olmayan o Zat'ın her sahada bir uzman gibi şaşmaz ve eskimez sözler söylemesi başka nasıl izah edilebilir?

Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), güçsüzlerin ve fakirlerin alabildiğine ezildiği, kabile ve soylarına göre insanların değer gördüğü, piyasayı faiz ve karaborsanın teslim aldığı ve kuvvetin kanun haline geldiği bir ortamdan, diğer bir ifadeyle, çölün inatçı, zulümkâr ve kendini beğenmiş insanlarından, insanlığın en önemli rehberlerini çıkarmıştır. Bu durum onun peygamberliğinin dışında ne ile izah edilebilir?

Kalbe ve kafaya yerleşmiş inançları ve hele saplantı derecesindeki huyları değiştirmenin ne derece zor olduğu ortadadır; hususiyle, belli bir yaşı aşmış insanlara yanlış ve batıl inançlarını terk ettirmek çok daha zordur. Bugün, bırakın içki, kumar, fuhuş, rüşvet, dolandırıcılık, hırsızlık gibi alışkanlıkları- bir sigarayı bile insanlara bıraktırmak çok büyük bir başarı sayılmaktadır. İlim adamları zararlarını anlata anlata bitiremedikleri halde, sigara gibi içki de, kumar da terk ettirilememektedir.

Şimdi **Peygamber Efendimizin** (aleyhi ekmelüttehaya) çehresini değiştirdiği asra uzanalım. Kendisi hükümdar olmadığı, yani hiçbir tahakküm ve zorlamayla işini yürütmediği -ve zaten tahakküm ve zora başvurma imkânına sahip bulunmadığı- halde, âdet ve alışkanlıkları damarlarına kadar işlemiş, inatçı, mutaassıp ve geleneklerine son derece bağlı muhtelif kabile ve topluluklardan küçük bir imkânla ve gayet kısa bir zamanda, o Zat'ın, bir değil, onlarca, belki yüzlerce âdet ve alışkanlığı kaldırdığına şahit oluyoruz. Bunun da ötesinde, bu alışkanlıkları kaldırmakla kalmayıp onların yerine insanı insan yapan hasletleri yerleştirdiğini görüyoruz. Bunları bilen her bir insana 'Sen Allah'ın resûlüsün.' demek düşmez mi?

O (aleyhissalatu vesselâm), bütün bu işleri yaparken, korkutma ve zorlamaya başvurmadan sevdirmeye dayalı ikna yoluyla kalplere girmiştir. Zaten, tehdit ve zorlamaya başvurmuş olsaydı, getirdiği dinin asırları aşırıp bugüne gelmesi de asla mümkün olamazdı. O, muhabbeti, müsamahası, şefkati, merhameti ve affediciliği ile yalnızca dostlarının değil, kendisine kılıç çekmiş -Halid, Vahşi, Ebu Süfyan, Hind, İkrime ve Safvan gibi- düşmanlarının bile kalplerini bir bir fethetmiştir.

Tebliğ ettiği Kur'ân ve onun canlı tefsiri olan sünnetiyle dünya nüfusunun dörtte birinin ferdî ve ictimaî hayatına modellik yapan, her gün en az beş defa yeryüzünün dört bir

yanında ismi ilan edilen ikinci bir insan göstermek mümkün değilse, -ki, değildir- o zaman o Zat için, *'Böyle birisi ancak gücünü Allah'tan alan bir peygamber olabilir.'* diye düşünülmesi gerekmez mi?

d. Mazî ve İstikballe Alâkalı Verdiği Haberler

Gaybı bilmek tamamen Allah'a aittir. Kur'ân, birçok ayetiyle bu gerçeğe dikkat çeker. Bu itibarla Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) bir beşer olarak gaybı bilemezdi; ancak o Allah'ın bildirmesiyle biliyordu. Nitekim bir ayette bu husus şöyle ifade edilir:

“Gaybı bilen O'dur. Gayba kimseyi muttali kılmaz, ancak (bildirmeyi) dilediği resûl bunun dışındadır...” (Cin, 72/26-27.)

O kendiliğinden bir şey söylemiyordu, söyledikleri, yalnızca Allah'ın bildirdikleriydi. Bu cümleden olarak, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) gaybla ilgili haberlerini, geçmiş ve geleceğe ait olmak üzere iki grupta değerlendireceğiz.

1. Kur'ân vasıtasıyla, onun gerek fert gerekse, Ad, Semud ve İrem kavimleri gibi geçmiş toplumlara ait verdiği haber ve bilgilerin hiçbiri, on dört asırdır yapılan ilmî araştırmalar ve arkeolojik kazılarla yalanlanamamış; hatta, tam tersine her geçen gün yeni buluş ve gelişmelerle doğrulanmıştır. Ayrıca o, anlattıklarını, sadece tarihte kalmış hikâyeler olarak değil, yaşanmış bu hadiseleri ders çıkarılması gereken birer ibret sahnesi olarak takdim etmiştir. Acaba, okuma yazması olmayan Peygamber Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselâm), -hem kendi zamanındaki hem de gelecekteki ilim adamları ve mahfilleri karşısında- Tevrat ve İncil gibi ilahî kaynaklı mukaddes kitapları kendinden emin bir şekilde kritiğe tâbi tutup, doğrularını tasdik, yanlış ve muharref yanlarını tashih etmesi, O'nun bir peygamber olmasından başka ne ile izah edilebilir?

2. Onun -Kur'ân'da bildirilenler hariç- ileride vuku bulacağını söylediği gaybî haberlerden birkaçını burada zikredebiliriz: Bedirde Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) savaş öncesinde *-Ebu Cehil, Utbe, Şeybe ve Velid gibi-* inkârcıların ileri gelenlerinin öleceklerini yerleriyle birlikte haber vermesi ve bu durumun aynen gerçekleşmesi; vefatından sonra ailesi içinde kendisine ilk kavuşacak olanın Fatıma (r.a.) olacağını haber verilmesi ve altı ay sonra kızının babasına kavuşması; Hz. Hasan daha küçük bir yaşta iken, ona işaretle

“Bu benim evladım Hasan, o seyiddir, Allah onunla iki azim topluluğu birbiriyle sulh ettirecektir.” (Buhari, Fiten 20; Sulh 9; Menakib 25)

buyurması ve bu durumun ileride aynıyla tahakkuk etmesi; Ammar b. Yasir'in vuku bulacak bir fitne içinde şehid edileceğinin haber verilmesi; annesi tarafından akrabası olan Ümmü Haram'ın ileride bir sefere iştirak edeceğini haber vermesi ve bu haberin Kıbrıs seferiyle gerçekleşmesi...

Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) uzak istikbale ait verdiği haberler de söz konusudur ki, bu haberler yorum isteyen haberler olması yönüyle bu çalışmanın hacmini aşmaktadır.

Hasılı, kendisinden asırlar önce vuku bulmuş ve bulacak olan olayları tam bir doğruluk ve mükemmel bir üslup ile nakleden bu ümmî Zat'ın önünde bir kere daha

eğilip ‘**Sen Allah’ın Rasûlüsün.**’ demekten öte, önümüzde başka bir yol kalmıyor.

Göstermiş Olduğu Mucizeler

Mucize, Allah’ın, gerek vahyin doğruluk ve sıhhatini desteklemek için gerekse, müminlerin imanını kuvvetlendirip, inkârcıların inadını kırmak için peygamberleri vasıtasıyla göstermiş olduğu **harikulade** durum ve hallerdir. Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) mucizelerini **Kur’ân** ve diğer **kevnî mucizeler** olmak üzere iki grupta inceleyebiliriz:

a. Ebedî Mucize: Kur’ân

Hiç şüphesiz ki O’nun en büyük mucizesi Kur’ân’dır. Çağlar üstü bir gerçekliğe sahip bulunan özelliğiyle Kur’ân her şeyden önce, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini destekleyen bir delil olarak karşımızda durur.

Kur’ân, ümmî bir insanın elinde ortaya çıkışı, ihtiva ettiği hakikatlerin birbiriyle çelişmeyişi, geçmiş ve geleceğe dair haberler verişi ve asırlar öncesinden kevnî bilgilere temas edişi gibi mucizevî yönleriyle, hem Allah kelâmı olduğuna apaçık bir delildir, hem de Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini ispat eden bir delildir.

Her peygamber, kendi zamanında revaçta olan meselelerle alâkalı mucize göstermiştir. Meselâ, Hz. Musa (a.s.) zamanında, Mısır’da ‘**sihir**’ revaçta olduğundan O, bütün sihirleri yutup iptal eden ve bütün sihirbazları dize getiren ‘**asa**’ mucizesiyle gelmiştir; Hz. İsa (a.s.) zamanında ise ‘**tıp**’ revaçta olduğundan o, onulmaz hastalıkları iyi etme ve ölüleri diriltme mucizesiyle gelmiştir; Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) zamanında ise, şiir, güzel söz söyleme sanatı (belağat) el üstünde tutulduğundan ve belki ondan sonraki zamanların dahi en tesirli ve güçlü silahı ‘söz söyleme sanatı’ olacağından, O da, en büyük mucize olarak bütün şairleri, hatipleri, edipleri susturan Kur’ân mucizesiyle gelmiştir.

b. Diğer Mucizeler ve Bu Mucizelerle Alâkalı Olarak Vurgulanması Gereken Hususlar

Peygamber Efendimize (aleyhissalatu vesselâm) ait mucizeler tabiatıyla sadece Kur’ân’dan ibaret değildir. O, ‘bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiği’ için her türden mahluk ile alâkalı mucizeler göstermiştir. Nasıl ki büyük bir hükümdar bir yaverini/elçisini çok çeşitli milletlerin ve toplulukların bulunduğu bir diyara gönderse, orada bulunan her millet, her kabile ve her sınıf, kendi milleti, kabilesi, sınıfı adına o elçiyi karşılayıp ‘hoş geldin’ der, ona şükranlarını arz eder ve alkış tutar; aynen öyle de, varlığın yegâne Sahibi ve Yaratıcısı olan Allah tarafından âlemlere gönderilen bir elçi olarak Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), insanoğluna bir memur ve meb’us olarak geldiği gibi, diğer mahlûkata da rahmet olarak gelmiştir. Şöyle ki, varlıklar, peygamberlerin, hususiyle en son ve en kapsamlı mesajın sahibi Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) verdiği ‘**tevhid**’ dersiyile, abes, boş ve manasız görülmekten kurtulup bir anlam ve değer kazanmışlardır. Bu münasebetle de, meleklerden cinlere, yıldızlardan ağaç ve taşlara, hayvanattan bitkilere kadar her taife, her sınıf *-kendilerine has bir dille-* O’na şükranlarını arz edip O’nun elinden sadır olacak mucizelere birer vasıta olmuşlardır. Böylece bütün bir varlık, kendisine rahmet olarak gönderilen Elçi’nin doğruluğuna şahitlik yapıp

peygamberliğini âleme ilan etmişlerdir.

Vurgulamaya çalıştığımız bu husus mübalâğalı ifadeler olarak algılanabilir. Bu noktada şunu hatırlatmakla iktifa edeceğiz: Unutulmamalıdır ki, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) getirdiği mesaj, vesile kılındığı rahmet, bütün âlemlerle alâkadardır, buna göre, kâinatın her bir âleminin O'nun risaletini/peygamberliğini tasdik eden mucizelere sahne olması gayet makul bir durumdur.

Mucizeyi, imkânı yönünden inkâra imkân yoktur. Çünkü mucizeler peygamberlerin elinde görülmüş olsalar da onları varlık sahasına çıkaran, kendisi için zor ve kolay diye bir şey olmayan, Kur'ân'ın ifadesiyle 'dilediğini yapan' yüce Allah'tır. Allah (c.c.), ilahî âdetinin gereği olarak sebepler ve kanunlar çerçevesinde icraatta bulunur. Ama, O, sebepler dâhilinde icraatta bulunmak mecburiyetinde de değildir. Allah için herhangi bir mecburiyet söz konusu olamaz. Bu yüzden O, gerek hiçbir şeye mecbur olmadığını göstermek, gerekse akılların sebep ve kanunlar ağına takılıp kalmasını önlemek için, zaman zaman farklı icraatta bulunur, böylece bize irade ve kudretinin sebep ve kanunları aşan sınırsız ve sonsuz bir keyfiyette olduğunu hatırlatır.

Mucizelerin tamamı her yerde, herkesin açıkça göreceği bir şekilde cereyan etmemiştir. Şayet böyle olmuş olsaydı, o zaman, aklın varlığının bir hikmeti kalmazdı. Zira böyle bir durumda, insanlar, iradeleri ellerinden alınmış olduğu için cebren imana zorlanmış olurlardı ki, bu, onların içinde bulunduğu imtihanın sırrıyla bağdaşmaz.

Mucizelerin çoğunu, yalan üzerinde birleşmeye tenezzül etmeleri mümkün olmayan bir topluluk nakletmiştir. Bazıları ise, bu seviyede bir cemaat tarafından nakledilmese de diğer şahitlerin/sahabilerin buna itiraz etmemesiyle, onlara yakın bir rivayet kuvveti kazanmışlardır

Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

1. Bir kere Kur'ân'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Araplar, Efendimizin (asm) Kur'ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'ân karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.

2. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'ân'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.

3. Mektep-medrese görmemiş **Ümmî Bir İnsanın -O ümmîye ruhlar feda olsun-** eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, her şeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.

4. Kur'ân'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet, hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı, mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.

5. Kur'ân, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlarca evvel Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih (as), Hz. Lut (as) ve Hz. Musa (as) gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri!..

Kur'ân'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir. Mesela, senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini,

"Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz." (Fetih, 48/27)

ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtil sistemlere galebe çalacağını da

"O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak.Allah yeter." (Fetih, 48/28)

beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Romalılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle Müslümanların da sevineceğini,

"Rum yenildi (bölgenize) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah'a aiddir. O gün mü'minler de sevinirler." (Rum, 30/2-4)

müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi,

"Ey Resûl, Rabbinden sana indirileni duyur; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır." (Maide, 5/67)

ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va'dolunmuşdu ve öyle de oldu.

Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, **âfâk** ve **enfüsün** yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını,

"Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur'ân ve Kur'ân'ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin her şeye şahid olması yetmez mi?" (Fussilet, 41/53)

mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir. Ayrıca, Kur'ân, nazil olduğu günden bu yana,

"Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O'nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de." (İsra, 17/88)

deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakta ve mucize olduğunu ilan etmektedir.

Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olduğu ilk yıllarda, Müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbir şey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur'ân

"Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara va'deti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeyüzünde hükümrân kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini sağlama bağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir." (Nur, 24/55)

ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, Müslümanlığın ve Müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün değil. Kur'ân-ı Kerim'in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur'ân'ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. **Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara** dair pekçok eser yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz:

1. Kâinatın Yaratılışı

Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak,

"İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?" (Enbiya, 21/30)

ayetin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebülolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.

2. Astronomi

Kur'ân-ı Kerim'de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz.

"Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir." (Ra'd, 13//2)

Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, her şeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen, görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpıp çarpmaması için, görülsün görülmesin mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur'ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası ile'1-merkez (merkez çek) an'il-merkez (merkez kaç) prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton'un çekim kanununa veya Einstein'in (hayyiz)'ine* uyup uymaması bir şey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay'ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki **"Güneş ve Ay'ın hareketleri. tamamen bir hesaba bağlıdır."** (Rahman, 55//5), Enbiya suresindeki **"Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay'ı yaratan O'dur. Bunların herbiri bir yörüngede yüzmektedirler."** (Enbiya, 21/33), Yâsin suresindeki **"Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir."** dedikten sonra **"Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar."** (Yasin, 36/38-40) diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyazî bir gerçeğe dayalı bulduklarını apaçık dile getirmektedir. Yerin Yuvarlaklığı **"Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor."** (Zümer, 39/5) ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarığın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın, Yerküre'nin başına **"sarık gibi dolanması"** sözüyle anlatıyor.

Bir diğerk âyette ise,

"Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi." (Naziât, 79/30)

diyerek müşahidlere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir. Mekân genişlemesi hususunda:

"Semâyı biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz." (Zariyat, 51/47)

Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.

3. Meteoroloji

Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ,

"Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor... Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor." (Nur, 24/43)

Her yerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihâi durumunu ihtâr ederek, fezâyı velveleye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten, haşyet veren hadiselerin arkasındaki in'amperver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar. Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi, rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektriklenmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz.

O ana vak'a ve asıl tema üzerinde durur; teferruata ait diğerk meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki,

"Aşılایıcı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik, (yoksa) siz o suyu depo edemezsiniz." (Hicr, 15/22)

ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve çiçeklerin aşılmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılama ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

4. Fizik

Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde

"İyice düşünesiniz diye biz herşeyi çift olarak yarattık." (Zariyat, 51/49)

her şeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur'ân'ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümül bir prensip olduğu anlaşılmalıdır. Şuarâ suresindeki ayette ise

"Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçıcı çiftler yaratıp yetiştirdik." (Şuara, 26/7)

denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çifte dikkat çekilmekte ve Allâh'ın nimetleri hatırlatılmakta. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümüllü ve daha enteresan:

"Ne yücedir o Allah ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır." (Yasin, 36/36)

şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir.

Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka her şeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer mucize olması itibariyle, hem Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin (asm) O'nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir.

Evet, Kur'ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılama ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlî, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap,

binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil on dört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur'ân gibi muhtevası zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhi olursa...

Şimdi dönüp muhatabımıza şunları soralım:

- Ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi?
- Rüzgârların aşılایıcı olduğunu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi?
- Yerkürenin elipsî olduğunu O'na kim ta'lim etti?
- Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi?
- Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarında öğrendi?
- Hangi röntgen şualarıyla cenînin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti?
- Sonra da bütün bu bilgilerin teferruâtına vâkıf, mütehassıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..

5. Kur'ân-ı Kerim Efendimizin (asm) vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O'na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O'na itâbda bulunmakta ve ikaz edip ırgalamaktadır.

Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiğiinden dolayı,

"Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce, niçin onlara izin verdin?" (Tevbe, 9/43)

şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da

"Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir..." (Enfâl, 8//67)

"Eğer Allah'tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığınız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu." (Enfal, 8/68)

mahiyetinde itabda bulunmuştu. Bir keresinde, Allah'ın dilemesine havale etmeden, **"Yarın bu işi yaparım!.."** dediği için,

"Hiçbir şey için, bunu yarın yapacağım, deme. Ancak, Allah dilerse(de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve 'Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır.' de." (Kehf, 18/23-24)

emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer

"İnsanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lââyık olan Allah idi." (Ahzab, 33/37)

itab işmâm eder mahiyette sadece Allah'tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti. Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince,

"Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak Allah'ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir." (Tahrim, 66/1)

diyerek sertçe ikaz ediyordu.

Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O'nun vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mesuliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O'na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul eder mi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsin. Hâşâ!.. O kitap Allah kitabı, O Zât (asm) da O'nun şerefli mübellîğidir...

6. Kur'ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur.

Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (sav) peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O'na muâriz idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur'ân'ı bir kalıba yerleştirmek, bir şeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı. Hatta, zaman zaman Hristiyan ve Yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı. Ne pahasına olursa olsun Kur'ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen her şeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâle gelmedik karşı koymalara aldırmadan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur'ân'la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalıyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.

Evet, o gün, Hristiyan ve Yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cebhe olup etrafı velleleye verdikleri bir dönemde, Kur'ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi... Bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırdı, tehdit etti, meydan

okudu "Siz de Kur'ân'a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk bir şey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!.." dediği ve o günden bugüne de

"Eğer kulumuz Muhammed (asm)'e indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah'tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız." (Bakara, 2/23)

"De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de." (İsra, 17/88)

"Yoksa onu uydurdu mu diyorlar? De ki: Öyle ise siz de onun benzeri on uydurulmuş (dahi olsa) sure getiriniz. (Hatta) eğer doğru iseniz, Allah'dan başka çağırabildiklerinizi de çağırınız." (Hud, 11/13)

ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur'ân'ın bu meydan okuyuşuna cevap verilmemesi, onun kaynağının beşerî olmadığını gösterir. Zira, tarih şahittir ki, Kur'ân'ın muâzırları O'na ve O'nun mübelliğine her türlü kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur'ân'a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmediler. Böyle bir şeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur'ân'ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi.

Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur'ân'a nazire yapılamamasının en açık delilidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercih edecek ve geleceklerini katıyyen tehlikeye atmayacaklardı. Arap şâir ve nâşirlerinin, Kur'ân'ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona Hristiyan ve Yahudiler arasında menşe' aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir.

Hem, Hristiyan ve Yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. "**Biz yaptık**" der ve onunla övünürlerdi...

Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur'ân'ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır.

Charles Milles; Kur'ân'ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâya sahip olduğunu...

Victor İmberdes; Kur'an'ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahip bulunduğunu...

Ernest Renan; Kur'ân'ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını...

Gustave Le Bon; Kur'ân'la gelen İslâm'ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini...

Cl. Huart; Kur'ân'ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed'e (sav) tebliğ edildiğini...

H. Holman; Hz. Muhammed (sav)'in Allah'ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu...

Emile Dermenyhem; Kur'an'ın, Peygamber (asm)'in birinci mucizesi olduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma olduğunu...

Arthur Bellegr; Hz. Muhammed'in (sav) tebliğ ettiği Kur'ân'ın bizzat Allah'ın eseri olduğunu...

Jean Paul Roux; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur'ân-ı Kerim olduğunu...

Raymond Charles; Kur'ân'ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah'ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı olduğunu...

Dr. Maurice; Kur'an'ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika olduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur'ân'ın bir edebî kaynak, lisan mütehasısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu...

Manuel King; Kur'ân'ın, peygamberimizin peygamberliği süresince Allah'dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu...

Mr. Rodwell; İnsanın Kur'ân'ı okudukça hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar.

Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'atı nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır. Binlerce mütehasıs ve üstad kalemlerden çıkmış çok ciddi eserlerin yanında, Kur'ân hakkında söz söylemek bize düşmezdi ama, başta sâhib-i Kur'ân'ın, sonra da kalem erbâbının bağışlayacağı mülâhazasıyla, yaptıkları hizmete iştirak arzusuyla bu cür'ette bulunduk.

Peygamber Efendimize bazı ateist çevreler "şizofrenli, deliydi, gaipten şeyler görüyordu" gibi sıfatlar

yakıştırıyorlar. Onların bu sözlerinin aksini nasıl ispat ederiz?

Değerli kardeşimiz,

Dünyanın en akıllı insan olarak kabul ettiği Hz. Muhammed (asm)'in şizofren olduğunu söylemek için oldukça cahil olmak gerekir. Aynı iddiayı, yani deli olduğu iddiasını Arap müşrikleri de seslendirmişlerdi. Onun bugünkü ateistlerin söyledikleri on beş asır önceki Cahiliye devrinin cahil müşrik Araplarından intihal ettikleri bir hezeyandır.

Kur'an- ı Kerim'in onların bu iddialarına verdiği cevaplardan biri şöyledir:

“Nûn. Kalem ve ehl-i kalemin satırlara dizdikleri ve dizecekleri şeyler hakkı için; Rabbinin lütfuyla, deli değilsin. Hem senin ecrin, mükâfatın hiç kesilmez! Ve sen pek yüksek bir ahlâk üzerindesin! Yakında göreceksin, onlar da görecekler. Hanginizde imiş o dertler, o delilikler...” (Kalem, 68/1-6).

a) Burada başta Kur'an olmak üzere ilme sahip olanların Hz. Muhammed'in deli olmadığını çok iyi bildiklerine işaret edilmiştir. Zira, Kur'an gibi bir kitabı ortaya koyan bir zatın deli olma ihtimali trilyonda sıfırdır. Dünya tarihi boyunca hangi şizofren böyle bir eser ortaya koymuştur? yirmi üç yıl boyunca Kur'anı ayrı, kendi konuşmalarını ayrı tutan, ayrı bir üslupla icra eden, çok farklı bir sitle bu kitabı ortaya koyan *-bırakın deliyi, şimdiye kadar-* hangi akıllı, hangi filozof, hangi ilim adamı görülmüştür.

b) Burada altı çizilen diğer bir nokta Hz. Muhammed (asm)'in yüksek ahlakının nazara verilmesidir. Bununla *-adeta-* yüce Allah bu iddiayı seslendirenlere şöyle diyor; ferdi, ictimai, ailevî, askeri, mülkî idarede, Peygamberin ortaya koyduğu yüksek ahlakın bir eşi ve benzeri yoktur. Varsa gösterin bakalım!.. Eğer birilerini bulup da **“İşte bu da onun gibi her yönden mükemmel ahlaka sahiptir...”** diye bilselerdi, kâfirler bunu her tarafa lanse ederlerdi. Fakat kaynaklarda hiç de öyle bir yaygaralarından söz edilmemiştir. Demek ki, o gerçekten eşsiz bir ahlak üzeredir... Peki hangi şizofren böyle bir ahlaka sahip olmuştur. Bugün dünyada binlerce şizofren var; hangisi Kur'an gibi birt kitap ortaya koyabilir, hangisi Hz. Muhammed (asm) gibi bir akla ve ahlaka sahip olabilir?.. Bugünkü teknolojik imkânları da kullanarak dünyanın bütün şizofrenlerini bir araya getirsinler böyle bir işi yapsınlar görelim!..

c) Aslında bu iddiayı seslendirenleri tımarhaneye götürüp, şizofren olup olmadıklarına bakılsın; bu konuda laboratuvarlarda pozitif bulguların çıkacağından emin olabilirler.

d) Çevresinde gizli şeyleri görenler sadece şizofrenler mi? Peygamberler, veliler de bunları görüyor... Yoksa yüz yirmi dört bin peygamberi, yüz binlerce keramet sahibi veli insanları deli olarak mı damgalayacağız?

Sahabeden büyük şair Abdullah b. Ravaha, Hz. Peygamber (asm)'in bu durumunu şiirinde şöyle seslendirmiştir:

“Aramızda öyle bir peygamber var ki, bizim görmediklerimizi görüyor / öyle gaybî haberler veriyor ki, söylediklerinin hepsi ya aynı gün, ya da ertesi günün sabahında güneş gibi çıkmaktadır.”

Acaba, gelecekte haber verip de sözlerinin aynen çıktığı görülen kaç şizofren var? Hiç bir tane var mı? Elbette hayır...

e) On beş asırdan beri Kur'an lisanıyla bütün insanlara meydan okuyan, hiç kimsenin Kur'an gibi bir kitabı, hatta bir suresinin bir benzerini getiremeyecekleri tezini savunmuş olan Hz. Muhammed (asm)'in bu gücünü -haşa- şizofrenliğinden almış? Bu meydan okuma kıyamete kadar geçerlidir. Eğer birisi kalkıp da Kur'an'ın bir suresine benzer bir şey ortaya koyacaksa İslam dini tamamen yok olmaya mahkum olacaktır. Halbuki, elindeki Kur'an, ihtiva ettiği -ve olduğu gibi çıkan- gaybi haberleri, evrensel ahlakî prensipleri, âdil hukukî yasaları, sosyal, ekonomik, kültürel fenomenleri, dünya ve ahiretin saadet formülleri, kevnî/kozmi/ontolojik, jeolojik, embriyolojik bilgileriyle bütün evrenin yaratıcısı ve sonsuz ilim, hikmet ve kudret sahibi Allah'ın kitabı olduğunu ortaya koymuştur.

Eğer dünyanın bütün akıllılarının bir benzerini yapamadıkları bir kitabı, şizofren birinin eseri kabul edilirse, bu takdirde insanlar deli ve akıllı kavramlarını düzeltmek zorunda kalacaktır. Bundan böyle deli/şizofren en akıllı; akıllı ise zırdeli anlamına gelecektir... Bu ise gerçeklerin altüst olması anlamına gelir ki, iddia sahiplerinden başka kimsenin sahip çıkamayacağı bir hezeyandır.

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (ALEYHİSSALATU VESSELÂM) PEYGAMBERLİĞİNİN DELİLLERİ

a. Geçmiş İlahî Kitaplarda Geleceğinin Müjdelenmesi

Geçmiş ilahî kitaplarda Peygamber Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini müjdeleyen ve onun bir peygamber olarak insanlara gönderileceğini haber veren ifadeler mevcuttur. Birçok değişikliklere maruz kalmalarına rağmen elimizdeki mevcut Tevrat ve İncil nüshalarında, pek çok işaret bulunmaktadır.

Tevrat'tan bunlardan sadece dört tanesini arz etmekle iktifa edeceğiz:

“...Musa demiştir: ‘Rab size kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak, her ne söylesen onu dinleyeceksiniz. Ve bütün peygamberler, Samuel (İsmail) ve sıra ile gelenler, hep söylenen bu günleri ilan ettiler.’” (Yeni ahit Resullerin İşleri, Bâb: 3, Ayet 22)

“...Ve Rabbin... Musa gibi bir peygamber daha İsrail’de çıkarmadı.” (Tesniye, Bab: 34, ayet: 12)

“Onlar için kardeşleri arasından, senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağzına koyacağım ve ona emredeceğim, her şeyi onlara söyleyecek.” (Kitab-ı Mukaddes, Tesniye Bâb 18, Ayet 18)

“Rab Sina’dan geldi ve onlara Sâir’den doğdu; Paran dağlarında parladı ve mukaddeslerin on binleri içinden geldi. Onlar için sağında ateşli ferman vardı.” (Tesniye, Bâb 33, Ayet: 2)

Ahd-i Atik’in (Tevrat’ın) ilgili yerlerinden yapılan iktibaslardan hareketle şu tespitleri yapabiliriz:

Hız. İbrahim’in oğlu Hız. İshak’ın soyundan gelen İsrail Oğullarına Hız. Musa’nın, ‘kardeşleriniz’ şeklindeki hitabı, İshak’ın kardeşi Hız. İsmail’in soyuna, yani İsmail Oğullarına işaret eder. İsmail Oğullarından gelecek peygamber ise, ancak Peygamber Efendimiz olabilir; çünkü İsmail soyundan yalnızca Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) gelmiştir. Burada sonradan gelen birer peygamber olmaları yönüyle akla Hız. Yûşa ve Hız. İsa da gelebilir, ne var ki her ikisi de Hız. İsmail’den değil İsrail Oğullarındandır. Nitekim Hız. Musa, ikinci ayette kendisi gibi bir nebinin İsrail Oğullarından bir daha çıkmayacağını açıkça ifade etmektedir.

Hız. Musa ‘benim gibi’ sözüyle Peygamberimizi (aleyhissalatu vesselâm) kastetmektedir; çünkü, cihad, getirdiği hükümler, koyduğu cezalar, cemaati arasında sözünün dinlenir olması.. gibi pek çok hususta Hız. Musa’ya benzeyen, Hız. Yuşa ve İsa değil, Peygamber Efendimiz’dir (aleyhissalatu vesselâm).

"Sözlerimi ağzına koyacağım." ifadesi, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) ümmî olup, okuma yazması bulunmadığı halde Kur’ân’ı ezbere okumasıdır. Yüce Allah, vahyi peygamberine inzal etmiş o da şifâhen başkalarına aktarmıştır ki, bu konuda o sadece bir aracı durumundadır. Kur’ân’ın şu ayeti bu hususa dikkat çeker:

“(Ey Nebi,) muhakkak ki bu (Kur’ân) âlemlerin Rabbinin indirdiği bir kitaptır. Onu ruhu’l-emin, (Cibril) uyanarlardan olman için, senin kalbine gayet açık bir Arapça ile indirmiştir. Bu, (Kur’ân’ın indirileceği) şüphesiz öncekilerin kitaplarında da vardır. İsrailoğulları âlimlerinin, bunu bilmeleri, onlar için bir delil değil midir?” (Şuarâ, 26/192-197)

‘Sina’dan gelme’ ifadesi, Hız. Musa’ya Tur-ı Sina’da ilahî hükümlerin verilmesini; ‘Sair’den doğma’ Hız. İsa’ya İncil’in verilmesini; ‘Paran dağlarında parlama’ ise,

Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) Mekke'den çıkacağını ifade eder. **Paran**, -Arapça okunuşuyla Faran- Mekke'nin eski isimlerinden olduğu gibi, Kitab-ı Mukaddes'in Tekvin bölümünde de , Hz. İsmail'in Paran çölünde oturduğu anlatılmaktadır. Bu ayette 'mukaddesler' ifadesiyle de, Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) her türlü ayıptan uzak bulunan âline ve ashabına işaret olunmaktadır. Keza bu son ayette geçen '**sağda ateşli ferman**' ifadesi İslâm dinindeki Cihad'a işaret etmektedir.

Eldeki İncil metinlerinde de bu işaretleri görmek mümkündür:

"Taş köşenin başı oldu... ve o, gözlerimizde şaşılacak iştir... Allah'ın melekûtu sizden alınacak ve O'nun meyvelerini yetiştirecek bir millete verilecek ve bu taşın üzerine düşen parçalanacak; o da kimin üzerine düşerse onu toz gibi dağıtacaktır." (Matta, Bab: 21, ayet: 42)

"Rab size başka bir Faraklit verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun." (Yuhanna, Bab: 14, ayet: 15)

"O, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırlanıza getirecektir." (Yuhanna, Bab: 14 ayet: 26)

"...ben gitmezsem Faraklit gelmez... ve O geldiği zaman günah, salah ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir." (Yuhanna, Bab: 14, ayet: 7-8)

Birinci ayette geçen "**köşe taşı**" Hz. İsa olamaz; çünkü Hz. İsa ve getirdikleri altında parçalanma ve toz gibi dağılma meydana gelmemiş, bu, Peygamber Efendimizle (aleyhissalatu vesselâm) olmuştur. Zaten hükmeden Hz. İsa değil, Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) idi. Nitekim, hükmetmek için gelmediğini söyleyen de bizzat Hz. İsa'nın kendisidir. Diğer taraftan hadis-i şeriflerde, Peygamberimiz, kendisinin peygamberlik binasının köşe taşı olduğunu bizzat ifade etmektedir, yani, peygamberimizle peygamberlik tamamlanmış olmaktadır.

Müteakip ayetlerde ise, Faraklit olarak geçen kelimenin aslı Yunanca'da 'Piriklitos' olup Arapça'da 'Ahmed' kelimesinin karşılığıdır. Zaten Kur'ân'da Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) İncil'deki isminin 'Ahmed' olduğu zikredilir. Esasında Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) geleceğini ve vasıflarını anlatan pek çok İncil bugün elimizde mevcut değildir.

b. Üstün ve Eşsiz Ahlâkı

Gerek peygamberliğinin gerekse peygamberlikten önceki hayatının her bir döneminde, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) herkese iyilik yapan, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyacını gideren, sade bir hayat yaşayan, asla yalan söylemeyen, kendisine kötülük yapanları bağışlayabilen, her konuda güvenilebilen "**üstün ve yüce Ahlâk sahibi**" mükemmel bir insan olduğu, tarihle ilişkili bütün kaynaklarca tespit edilen bir gerçektir. Kur'ân Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) eşsiz ahlâkını şöyle ifade etmektedir:

“Her hâlde sen, ahlâkın -Kur’ân buudlu, ulûhiyet eksenli olması itibarıyla- ihâtası imkânsız, idrâki nâkabil en yücesi üzeresin.” (Kalem, 68/4.)

Hayatın her safhasında her türlü hâl, durum ve engellemeler karşısında, ahlâkî değerlerin tamamını yaşayıp bunların canlı bir örneğini verebilmek, ancak doğrudan doğruya ilahî bir terbiyeye tâbi tutulan bir peygamber için mümkün olabilir.

O, bütün güzel hasletleri en yüce şahsiyet oluşturacak şekilde kendinde toplamıştır. Son derece cesur ve celadetliydi, ama, aynı zamanda son derece mütevazı, halim ve selimdi. Daha da önemlisi, cesaret ve celadeti kalpleri kırıp dökme noktasına varmadığı gibi, tevazuu ve affediciliği de hiçbir zaman zillet ve korkaklık seviyesine düşmemişti. Vakar ve ciddiyetinin yanında mütebessim ve huzur veren bir insan olan Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), metin ve çetin oluşunun yanı sıra, insanları alabildiğine seven ve onlara merhamet eden birisiydi. Sevenlerinin kendisine en derin hislerle teveccüh ettiği manevî bir mevkide olmasına rağmen, o bir çocukla dahi sohbet edebilecek kadar mütevazı idi. Ve yine O, son derece cömert idi, ama bunu israf derecesine vardırılmayacak kadar da iktisatlı idi. Bunlar gibi daha pek çok güzel ahlâkî şahsında toplayan, yaşayan ve örnek olan bir insanın durumu ancak onun özel ve görevli bir insan oluşuyla (peygamberliğiyle) izah edilebilir.

Hayatı boyunca sade bir hayat yaşamayı tercih eden Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), Mekke döneminde kendisine defalarca yapılan makam ve servet gibi dünyevî vaatleri her seferinde reddetmiştir. Uzak kaldığı bu hususlardan, ailesinin ve çocuklarının da beri olmasını sağlamıştır. Gerek zekât ve sadakanın yasak olduğu aile efradına bakıldığında, gerekse, kendisine bir kolye takma izni bile verilmeyen kızı Fatıma’ya bakıldığında onun bu hassasiyeti daha iyi anlaşılacaktır. Medine döneminde de elde ettiği çeşitli muvaffakiyetler, zaferler ve malî imkânlardan sonra hiç değişmemesi, O’nun yüce ve yüksek ahlâkının doğruluk derecesini gösterir. Büyük zafer ve fetihlerden sonra bile, bakışının bulanmaması, başının dönmemesi, vazifesini başladığı gibi bitirmesi, peygamberliğinin en parlak bir delilidir.

Hasılı, O’nun *-faraza-* söz ve davranışlarında yalan ve samimiyetsizlik olsaydı, gerek peygamberlik öncesi gerekse peygamberliği döneminde mutlaka bir açık verecek, ve neticede fırsat kollayıp duran hasımları, kılıca sarılma lüzumu duymadan *-bu durumu değerlendirmek suretiyle-* maksatlarına ulaşacaklardı.

Şu halde şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, O’nun hiçbir mucizesi olmasa bile bizzat kendisi, kendi doğruluğuna ve peygamberliğine büyük bir delil ve şahittir.

c. İnsanlık Tarihinde Gerçekleştirdiği İnkılaplar

Beşer tarihinde, kompleks bir varlık olan insan unsurunu, Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm)’den daha iyi anlayan daha iyi yoğurup yetiştiren, tarihe mal edip numune kılan ve de yetiştirdiği kimseleri medenî milletlere yol gösterici mürşid ve muallimler haline getiren ikinci bir insan göstermek mümkün değildir.

O, Hak'tan, hak olan mesajlarla gelmiş hak bir peygamberdir. Ortaya koymuş olduğu pâk hayat ve gerçekleştirmiş olduğu eşsiz inkılap, onun Allah adına konuştuğunun cerhedilemez (*ibtal edilemez*) delilleridir.

Bu cümleden olarak, birkaç hususu hatırlatmakta fayda mülâhaza ediyoruz:

Hayatı bütün yönleriyle kucaklayan ve zaman aşımına uğrama, yetersiz kalma ve yeniden düzenleme gibi noksanlıklardan uzak evrensel bir nizamı, bir adam, bir çocuk, bir köle ve bir kadınla başlatıp yirmi üç yıl gibi çok kısa denilebilecek bir zamanda yerleştiren bir Zat'ın peygamberliğinden nasıl şüphe duyulabilir? Hiçbir pedagoji eğitimi görmeyen, hiçbir askerî okul bitirmeyen, hiçbir ictimaî mektepten çıkış almayan, teleskop ve mikroskopla hiçbir tanışıklığı bulunmayan, hele hele okuma-yazması olmayan o Zat'ın her sahada bir uzman gibi şaşmaz ve eskimez sözler söylemesi başka nasıl izah edilebilir?

Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), güçsüzlerin ve fakirlerin alabildiğine ezildiği, kabile ve soylarına göre insanların değer gördüğü, piyasayı faiz ve karaborsanın teslim aldığı ve kuvvetin kanun haline geldiği bir ortamdan, diğer bir ifadeyle, çölün inatçı, zulümkâr ve kendini beğenmiş insanlarından, insanlığın en önemli rehberlerini çıkarmıştır. Bu durum onun peygamberliğinin dışında ne ile izah edilebilir?

Kalbe ve kafaya yerleşmiş inançları ve hele saplantı derecesindeki huyları değiştirmenin ne derece zor olduğu ortadadır; hususiyle, belli bir yaşı aşmış insanlara yanlış ve batıl inançlarını terk ettirmek çok daha zordur. Bugün, bırakın içki, kumar, fuhuş, rüşvet, dolandırıcılık, hırsızlık gibi alışkanlıkları- bir sigarayı bile insanlara bıraktırmak çok büyük bir başarı sayılmaktadır. İlim adamları zararlarını anlata anlata bitiremedikleri halde, sigara gibi içki de, kumar da terk ettirilememektedir.

Şimdi **Peygamber Efendimizin** (aleyhi ekmelüttehayâ) çehresini değiştirdiği asra uzanalım. Kendisi hükümdar olmadığı, yani hiçbir tahakküm ve zorlamayla işini yürütmediği -ve *zaten tahakküm ve zora başvurma imkânına sahip bulunmadığı*- halde, âdet ve alışkanlıkları damarlarına kadar işlemiş, inatçı, mutaassıp ve geleneklerine son derece bağlı muhtelif kabile ve topluluklardan küçük bir imkânla ve gayet kısa bir zamanda, o Zat'ın, bir değil, onlarca, belki yüzlerce âdet ve alışkanlığı kaldırdığına şahit oluyoruz. Bunun da ötesinde, bu alışkanlıkları kaldırmakla kalmayıp onların yerine insanı insan yapan hasletleri yerleştirdiğini görüyoruz. Bunları bilen her bir insana 'Sen Allah'ın resûlüsün.' demek düşmez mi?

O (aleyhissalatu vesselâm), bütün bu işleri yaparken, korkutma ve zorlamaya başvurmadan sevdirmeye dayalı ikna yoluyla kalplere girmiştir. Zaten, tehdit ve zorlamaya başvurmuş olsaydı, getirdiği dinin asırları aşırıp bugüne gelmesi de asla mümkün olamazdı. O, muhabbeti, müsamahası, şefkati, merhameti ve affediciliği ile yalnızca dostlarının değil, kendisine kılıç çekmiş -**Halid, Vahşi, Ebu Süfyan, Hind, İkrime ve Safvan gibi**- düşmanlarının bile kalplerini bir bir fethetmiştir.

Tebliğ ettiği Kur'ân ve onun canlı tefsiri olan sünnetiyle dünya nüfusunun dörtte birinin ferdî ve ictimaî hayatına modellik yapan, her gün en az beş defa yeryüzünün dört bir yanında ismi ilan edilen ikinci bir insan göstermek mümkün değilse, -ki, değildir- o zaman o Zat için, '*Böyle birisi ancak gücünü Allah'tan alan bir peygamber olabilir.*' diye düşünülmesi gerekmez mi?

d. Mazî ve İstikballe Alâkalı Verdiği Haberler

Gaybı bilmek tamamen Allah'a aittir. Kur'ân, birçok ayetiyle bu gerçeğe dikkat çeker. Bu itibarla Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) bir beşer olarak gaybı bilemezdi; ancak o Allah'ın bildirmesiyle biliyordu. Nitekim bir ayette bu husus şöyle ifade edilir:

"Gaybı bilen O'dur. Gayba kimseyi muttali kılmaz, ancak(bildirmeyi) dilediği resûl bunun dışındadır..." (Cin, 72/26-27.)

O kendiliğinden bir şey söylemiyordu, söyledikleri, yalnızca Allah'ın bildirdikleriydi. Bu cümleden olarak, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) gaybı ilgili haberlerini, geçmiş ve geleceğe ait olmak üzere iki grupta değerlendireceğiz.

1. Kur'ân vasıtasıyla, onun gerek fert gerekse, Ad, Semud ve İrem kavimleri gibi geçmiş toplumlara ait verdiği haber ve bilgilerin hiçbiri, on dört asırdır yapılan ilmî araştırmalar ve arkeolojik kazılarla yalanlanmamış; hatta, tam tersine her geçen gün yeni buluş ve gelişmelerle doğrulanmıştır. Ayrıca o, anlattıklarını, sadece tarihte kalmış hikâyeler olarak değil, yaşanmış bu hadiseleri ders çıkarılması gereken birer ibret sahnesi olarak takdim etmiştir. Acaba, okuma yazması olmayan Peygamber Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselâm), -hem kendi zamanındaki hem de gelecekteki ilim adamları ve mahfilleri karşısında- Tevrat ve İncil gibi ilahî kaynaklı mukaddes kitapları kendinden emin bir şekilde kritiğe tâbi tutup, doğrularını tasdik, yanlış ve muharref yanlarını tashih etmesi, O'nun bir peygamber olmasından başka ne ile izah edilebilir?

2. Onun -Kur'ân'da bildirilenler hariç- ileride vuku bulacağını söylediği gaybî haberlerden birkaçını burada zikredebiliriz: Bedirde Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) savaş öncesinde **-Ebu Cehil, Utbe, Şeybe ve Velid gibi-** inkârcıların ileri gelenlerinin öleceklerini yerleriyle birlikte haber vermesi ve bu durumun aynen gerçekleşmesi; vefatından sonra ailesi içinde kendisine ilk kavuşacak olanın Fatıma (r.a.) olacağını haber verilmesi ve altı ay sonra kızının babasına kavuşması; Hz. Hasan daha küçük bir yaşta iken, ona işaretle

"Bu benim evladım Hasan, o seyyiddir, Allah onunla iki azim topluluğu birbiriyle sulh ettirecektir." (Buhari, Fiten 20, Sulh 9, Menakib 25)

buyurması ve bu durumun ileride aynıyla tahakkuk etmesi; Ammar b. Yasir'in vuku bulacak bir fitne içinde şehid edileceğinin haber verilmesi; annesi tarafından akrabası olan Ümmü Haram'ın ileride bir sefere iştirak edeceğini haber vermesi ve bu haberin Kıbrıs seferiyle gerçekleşmesi...

Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) uzak istikbale ait verdiği haberler de söz konusudur ki, bu haberler yorum isteyen haberler olması yönüyle bu çalışmanın hacmini aşmaktadır.

Hasılı, kendisinden asırlar önce vuku bulmuş ve bulacak olan olayları tam bir doğruluk ve mükemmel bir üslup ile nakleden bu ümmî Zat'ın önünde bir kere daha eğilip "**Sen Allah'ın Rasûlüsün.**" demekten öte, önümüzde başka bir yol kalmıyor.

Göstermiş Olduğu Mucizeler

Mucize, Allah'ın, gerek vahyin doğruluk ve sıhhatini desteklemek için gerekse, müminlerin imanını kuvvetlendirip, inkârcıların inadını kırmak için peygamberleri vasıtasıyla göstermiş olduğu harikulade durum ve hallerdir. Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) mucizelerini **Kur'ân** ve diğer **kevnî mucizeler** olmak üzere iki grupta inceleyebiliriz:

a. Ebedî Mucize: Kur'ân

Hiç şüphesiz ki O'nun en büyük mucizesi Kur'ân'dır. Çağlar üstü bir gerçekliğe sahip bulunan özelliğiyle Kur'ân her şeyden önce, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini destekleyen bir delil olarak karşımızda durur.

Kur'ân, ümmî bir insanın elinde ortaya çıkışı, ihtiva ettiği hakikatlerin birbiriyle çelişmeyişi, geçmiş ve geleceğe dair haberler verişi ve asırlar öncesinden kevnî bilgilere temas edişi gibi mucizevî yönleriyle, hem Allah kelâmı olduğuna apaçık bir delildir, hem de Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini ispat eden bir delildir.

Her peygamber, kendi zamanında revaçta olan meselelerle alâkalı mucize göstermiştir. Meselâ, Hz. Musa (a.s.) zamanında, Mısır'da "**sihir**" revaçta olduğundan O, bütün sihirleri yutup iptal eden ve bütün sihirbazları dize getiren "**asa**" mucizesiyle gelmiştir; Hz. İsa (a.s.) zamanında ise 'tıp' revaçta olduğundan o, onulmaz hastalıkları iyi etme ve ölüleri diriltme mucizesiyle gelmiştir; Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) zamanında ise, şiir, güzel söz söyleme sanatı (belağat) el üstünde tutulduğundan ve belki ondan sonraki zamanların dahi en tesirli ve güçlü silahı 'söz söyleme sanatı' olacağından, O da, en büyük mucize olarak bütün şairleri, hatipleri, edipleri susturan Kur'ân mucizesiyle gelmiştir.

b. Diğer Mucizeler ve Bu Mucizelerle Alâkalı Olarak Vurgulanması Gereken Hususlar

Peygamber Efendimize (aleyhissalatu vesselâm) ait mucizeler tabiatıyla sadece Kur'ân'dan ibaret değildir. O, "**bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiği**" için her türden mahluk ile alâkalı mucizeler göstermiştir. Nasıl ki büyük bir hükümdar bir yaverini/elçisini çok çeşitli milletlerin ve toplulukların bulunduğu bir diyara gönderse, orada bulunan her millet, her kabile ve her sınıf, kendi milleti, kabilesi, sınıfı adına o

elçiyi karşılayıp 'hoş geldin' der, ona şükranlarını arz eder ve alkış tutar; aynen öyle de, varlığın yegâne Sahibi ve Yaratıcısı olan Allah tarafından âlemlere gönderilen bir elçi olarak Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), insanoğluna bir memur ve meb'us olarak geldiği gibi, diğer mahlûkata da rahmet olarak gelmiştir. **Şöyle ki;**

Varlıklar, peygamberlerin, hususiyle en son ve en kapsamlı mesajın sahibi Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) verdiği '**tevhid**' dersiyile, abes, boş ve manasız görülmekten kurtulup bir anlam ve değer kazanmışlardır. Bu münasebetle de, meleklerden cinlere, yıldızlardan ağaç ve taşlara, hayvanattan bitkilere kadar her taife, her sınıf *-kendilerine has bir dille-* O'na şükranlarını arz edip O'nun elinden sadır olacak mucizelere birer vasıta olmuşlardır. Böylece bütün bir varlık, kendisine rahmet olarak gönderilen Elçi'nin doğruluğuna şahitlik yapıp peygamberliğini âleme ilan etmişlerdir.

Vurgulamaya çalıştığımız bu husus mübalâğalı ifadeler olarak algılanabilir. Bu noktada şunu hatırlatmakla iktifa edeceğiz: Unutulmamalıdır ki, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) getirdiği mesaj, vesile kılındığı rahmet, bütün âlemlerle alâkadardır, buna göre, kâinatın her bir âleminin O'nun risaletini/peygamberliğini tasdik eden mucizelere sahne olması gayet makul bir durumdur.

Mucizeyi, imkânı yönünden inkâra imkân yoktur. Çünkü mucizeler peygamberlerin elinde görülmüş olsalar da onları varlık sahasına çıkaran, kendisi için zor ve kolay diye bir şey olmayan, Kur'ân'ın ifadesiyle 'dilediğini yapan' yüce Allah'tır. Allah (c.c.), ilahî âdetinin gereği olarak sebepler ve kanunlar çerçevesinde icraatta bulunur. Ama, O, sebepler dâhilinde icraatta bulunmak mecburiyetinde de değildir. Allah için herhangi bir mecburiyet söz konusu olamaz. Bu yüzden O, gerek hiçbir şeye mecbur olmadığını göstermek, gerekse akılların sebep ve kanunlar ağına takılıp kalmasını önlemek için, zaman zaman farklı icraatta bulunur, böylece bize irade ve kudretinin sebep ve kanunları aşan sınırsız ve sonsuz bir keyfiyette olduğunu hatırlatır.

Mucizelerin tamamı her yerde, herkesin açıkça göreceği bir şekilde cereyan etmemiştir. Şayet böyle olmuş olsaydı, o zaman, aklın varlığının bir hikmeti kalmazdı. Zira böyle bir durumda, insanlar, iradeleri ellerinden alınmış olduğu için cebren imana zorlanmış olurlardı ki, bu, onların içinde bulunduğu imtihanın sırrıyla bağdaşmaz.

Mucizelerin çoğunu, yalan üzerinde birleşmeye tenezzül etmeleri mümkün olmayan bir topluluk nakletmiştir. Bazıları ise, bu seviyede bir cemaat tarafından nakledilmese de diğer şahitlerin/sahabilerin buna itiraz etmemesiyle, onlara yakın bir rivayet kuvveti kazanmışlardır.

Kur'an-ı Kerim'in mucizeliği konusunda şimdiye kadar, hiçbir tereddüde, hiçbir şüpheye meydan bırakmayacak şekilde, pek çok şey söylenmiş ve pek çok şey yazılmıştır. Biz, sual-cevap sütununun müsaadesi ölçüsünde ve hülâsa mahiyetinde birkaç ana başlığı zikretmekle yetineceğiz.

Kur'ân-ı Kerim'in, Efendimiz (asm) veya başka biri tarafından tertib edildiği iddiası birkaç gözü dönmüş cahiliye insanıyla, günümüzün, Kur'ân düşmanı müsteşrikleri tarafından sık sık ortaya atılan bir mevzudur ve bununla bilgisiz, görgüsüz kimselerin zihinlerinin bulandırılması hedeflenmektedir. Kanaatimce, dünün müşrikleri gibi, bugünün müşrikleri de, bu mevzuda düşünmeden garazlı davranıyor ve garazlı konuşuyorlar. Zira Kur'ân, kim tarafından olursa olsun, insafla ele alındığı zaman bir beşere mal edilemeyecek kadar muallâ ve ilâhî olduğu anlaşılacaktır.

Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

1. Bir kere Kur'ân'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Araplar, Efendimizin (asm) Kur'ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'ân karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.
2. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'ân'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.
3. Mektep-medrese görmemiş **Ümmî Bir İnsanın** -O ümmîye ruhlar feda olsun- eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, her şeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.
4. Kur'ân'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet, hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı, mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.
5. Kur'ân, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlârca evvel Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih (as), Hz. Lut (as) ve Hz. Musa (as) gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri!..

Kur'ân'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir. Mesela, senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini,

"Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz." (Fetih, 48/27)

ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtil sistemlere galebe çalacağını da

"O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak.Allah yeter." (Fetih, 48/28)

beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Romalılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle Müslümanların da sevineceğini,

"Rum yenildi (bölgenize) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah'a aiddir. O gün mü'minler de sevinirler." (Rum, 30/2-4)

müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi,

"Ey Resûl, Rabbinden sana indirilene duyur; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır." (Maide, 5/67)

ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va'dolunmuşdu ve öyle de oldu.

Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, âfâk ve enfüsün yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını,

"Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur'ân ve Kur'ân'ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin her şeye şâhid olması yetmez mi?" (Fussilet, 41/53)

mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir. Ayrıca, Kur'ân, nazil olduğu günden bu yana,

"Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O'nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de." (İsra, 17/88)

deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakta ve mucize olduğunu ilan etmektedir.

Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olduğu ilk yıllarda, Müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de

yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbir şey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur'ân

"Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara va'deti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeyüzünde hükümrân kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini sağlama bağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir." (Nur, 24/55)

ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, Müslümanlığın ve Müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün değil. Kur'ân-ı Kerim'in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur'ân'ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. **Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara** dair pekçok eser yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz:

1. Kâinatın Yaratılışı

Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak,

"İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?" (Enbiya, 21/30)

ayetin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebülolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.

2. Astronomi

Kur'ân-ı Kerim'de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz.

"Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir." (Ra'd, 13/2)

Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, her şeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen, görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpıp çarpmaması için, görülsün görülmesin mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur'ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası ile'1-merkez (merkez çek) an'il-merkez (merkez kaç) prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton'un çekim kanununa veya Einstein'in (hayyiz)'ine* uyup uymaması bir şey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay'ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki **"Güneş ve Ay'ın hareketleri. tamamen bir hesaba bağlıdır."** (Rahman, 55//5), Enbiya suresindeki **"Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay'ı yaratan O'dur. Bunların herbiri bir yörüngede yüzmektedirler."** (Enbiya, 21/33), Yâsin suresindeki **"Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir."** dedikten sonra **"Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar."** (Yasin, 36/38-40) diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyazî bir gerçeğe dayalı bulduklarını apaçık dile getirmektedir. Yerin Yuvarlaklığı **"Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor."** (Zümer, 39/5) ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarığın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın, Yerküre'nin başına **"sarık gibi dolanması"** sözüyle anlatıyor.

Bir diğer âyette ise,

"Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi." (Naziât, 79/30)

diyerek müşahidlere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir. Mekân genişlemesi hususunda:

"Semâyi biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz." (Zariyat, 51/47)

Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.

3. Meteoroloji

Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri

hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ,

"Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor... Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor." (Nur, 24/43)

Her yerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihât durumunu ihtâr ederek, fezâyı velveleye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten, haşyet veren hadiselerin arkasındaki in'amperver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar. Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi, rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektrikleşmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz.

O ana vak'a ve asıl tema üzerinde durur; teferruata ait diğer meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki,

"Aşılacağı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik, (yoksa) siz o suyu depo edemezsiniz." (Hicr, 15/22)

ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve çiçeklerin aşılmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılama ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

4. Fizik

Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde

"İyice düşününüz diye biz herşeyi çift olarak yarattık." (Zariyat, 51/49)

her şeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur'ân'ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümül bir prensip olduğu anlaşılmalıdır. Şuarâ suresindeki ayette ise

"Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçıcı çiftler yaratıp yetiştirdik." (Şuara, 26/7)

denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çifte dikkat çekilmekte ve Allâh'ın nimetleri hatırlatılmakta. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümüllü ve daha enteresan:

"Ne yücedir o Allah ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır." (Yasin, 36/36)

şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir.

Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka her şeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer mucize olması itibariyle, hem Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin (asm) O'nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir.

Evet, Kur'ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılama ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlî, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap, binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil on dört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur'ân gibi muhtevası zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhi olursa...

Şimdi dönüp muhatabımıza şunları soralım:

- Ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi?

- Rüzgârların aşılama olduğu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi?

- Yerkürenin elipsî olduğunu O'na kim ta'lim etti?

- Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi?

- Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarında öğrendi?

- Hangi röntgen şualarıyla ceninin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti?

- Sonra da bütün bu bilgilerin teferruâtına vâkıf, mütehassıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..

5. Kur'ân-ı Kerim Efendimizin (asm) vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O'na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O'na itâbda bulunmakta ve ikaz edip ırgalamaktadır.

Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiği için dolayı,

"Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce, niçin onlara izin verdin?" (Tevbe, 9/43)

şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da

"Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir..." (Enfâl, 8/67)

"Eğer Allah'tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığınız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu." (Enfal, 8/68)

mahiyetinde itabda bulunmuştu. Bir keresinde, Allah'ın dilemesine havale etmeden, "Yarın bu işi yaparım!.." dediği için,

"Hiçbir şey için, bunu yarın yapacağım, deme. Ancak, Allah dilerse(de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve 'Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır.' de." (Kehf, 18/23-24)

emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer

"İnsanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lââyık olan Allah idi." (Ahzab, 33/37)

itab işmâm eder mahiyette sadece Allah'tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti. Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince,

"Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak Allah'ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir." (Tahrim, 66/1)

diyerek sertçe ikaz ediyordu.

Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O'nun vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mesuliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O'na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul eder mi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsın. Hâşâ!.. O kitap Allah kitabı, O Zât (asm) da O'nun şerefli mübelliğidir...

6. Kur'ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur.

Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (sav) peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O'na muâriz idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur'ân'ı bir kalıba yerleştirmek, bir şeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı. Hatta, zaman zaman Hristiyan ve Yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı. Ne pahasına olursa olsun Kur'ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen her şeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâle gelmedik karşı koymalara aldırmandan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur'ân'la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalıyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.

Evet, o gün, Hristiyan ve Yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cebhe olup etrafı velveleye verdikleri bir dönemde, Kur'ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi... Bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırıyor, tehdit etti, meydan okudu **"Siz de Kur'ân'a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk bir şey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!.."** dediği ve o günden bugüne de

"Eğer kulumuz Muhammed (asm)'e indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah'tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız." (Bakara, 2/23)

"De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de." (İsra, 17/88)

"Yoksa onu uydurdu mu diyorlar? De ki: Öyle ise siz de onun benzeri on uydurulmuş (dahi olsa) sure getiriniz. (Hatta) eğer doğru iseniz, Allah'dan başka çağırabildiklerinizi de çağırınız." (Hud, 11/13)

ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur'ân'ın bu meydan okuyuşuna cevap verilmemesi, onun kaynağının beşerî olmadığını gösterir. Zira, tarih şahittir ki, Kur'ân'ın muârizları O'na ve O'nun mübelliğine her türlü

kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur'ân'a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmediler. Böyle bir şeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur'ân'ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi.

Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur'ân'a nazire yapılamamasının en açık delilidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercih edecek ve geleceklerini katiiyen tehlikeye atmayacaklardı. Arap şâir ve nâşirlerinin, Kur'ân'ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona Hristiyan ve Yahudiler arasında menşe' aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir.

Hem, Hristiyan ve Yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. "**Biz yaptık**" der ve onunla övünürlerdi...

Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur'ân'ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır.

Charles Milles; Kur'ân'ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâyaya sahip olduğunu...

Victor İmberdes; Kur'an'ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahip bulunduğunu...

Ernest Renan; Kur'ân'ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını...

Gustave Le Bon; Kur'ân'la gelen İslâm'ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini...

Cl. Huart; Kur'ân'ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed'e (sav) tebliğ edildiğini...

H. Holman; Hz. Muhammed (sav)'in Allah'ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu...

Emile Dermenyhem; Kur'an'ın, Peygamber (asm)'in birinci mucizesi olduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma olduğunu...

Arthur Bellegrı; Hz. Muhammed'in (sav) tebliğ ettiği Kur'ân'ın bizzat Allah'ın eseri olduğunu...

Jean Paul Roux; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur'ân-ı Kerim olduğunu...

Raymond Charles; Kur'ân'ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah'ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı olduğunu...

Dr. Maurice; Kur'an'ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika olduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur'ân'ın bir edebî kaynak, lisan mütehasısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu...

Manuel King; Kur'ân'ın, peygamberimizin peygamberliği süresince Allah'dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu...

Mr. Rodwell; İnsanın Kur'ân'ı okudukça hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar.

Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'ati nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır. Binlerce mütehasıs ve üstad kalemlerden çıkmış çok ciddi eserlerin yanında, Kur'ân hakkında söz söylemek bize düşmezdi ama, başta sâhib-i Kur'ân'ın, sonra da kalem erbâbının bağışlayacağı mülâhazasıyla, yaptıkları hizmete iştirak arzusuyla bu cür'ette bulduk.

Tevrat ve İncil Peygamberimiz'in (s.a.v.) Nübüvvetine Delildir

Paylaş

[Facebook'ta Paylaş](#) [Twitter'da Paylaş](#) [Linkedin'dePaylaş](#) [Pinterest'te Paylaş](#) [Whatsup'da Paylaş](#)

Geçmiş peygamberlerle birlikte, geçmiş mukaddes kitaplardan Tevrat ve İncil, Hâtem-i Enbiyânın peygamberliğine birer delil ve şâhiddir. Tahrif edilmiş olmalarına rağmen, Hüseyin Cisrî gibi allâmeler, elimizdeki Tevrat ve İncil nüshalarında, bu mevzû ile alâkalı pek çok işaretler bulmuşlardır. Bunlardan sadece dört tanesini vermekle iktifâ edeceğiz:

1. “Onlar için kardeşleri arasından, senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağzına koyacağım” (*Kitab-ı Mukaddes, Tesniye Bâbı, âyet: 18*).

“Gerçek, Mûsa demiştir: “Rab size kardeşleriniz arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak, her ne söylese onu dinleyeceksiniz. Ve bütün peygamberler, Semuel (İsmail) ve sıra ile gelenler, hep söylenen bu günleri ilân ettiler” (*Rasullerin İşleri, Bâb: 3, âyet: 22*).

“... ve Rabbin... Mûsa gibi bir peygamber daha İsrailde çıkarmadı.” (*Tesniye, Bâb: 34, âyet: 12*).

Kitab-ı Mukaddesin Ahd-i Atik (Tevrat) ve Ahd-i Cedid (İncil) bölümlerinden alınan yukarıdaki âyetlerde:

a) Hz. İbrahim'in oğlu Hz. İshak'ın soyundan gelen İsrail Oğullarına Hz. Mûsanın "kardeşleriniz" şeklindeki hitabı, Hz. İshak'ın kardeşi Hz. İsmailin soyuna, yani İsmail Oğullarına işarettir. İsmail Oğullarından gelecek olan peygamber ise ancak Hz. Muhammed (sav) olabilir; çünkü İsmail soyundan yalnızca Efendimiz (sav) gelmiştir. Hz. Yûşa ve Hz. İsa, Hz. İsmailden değil, İsrail Oğullarındandır.

b) Hz. Mûsa, "benim gibi" sözüyle Peygamberimizi kasdetmektedir; çünkü, cihad, getirdiği kanun ve hükümler, koyduğu cezalar, cemaati arasında sözünün dinlenir olması.. gibi yirmi kadar hususta Hz. Mûsaya benzeyen, Hz. Yûşa ve İsa değil, Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)dir.

c) Hz. Mûsa gibi bir nebînin İsrail Oğullarından bir daha çıkmayacağı açıkça ifade olunmaktadır.

d) "Sözlerimi ağzına koyacağım" ifadesi, Efendimizin ümmî olup, okuma-yazması bulunmadığı halde Allahın Kelâmını kolayca hıfzedip insanlara okuyacağına işarettir.

2. "Rab, Sinadan geldi ve onlara Sâirden doğdu; Paran dağlarında parladı ve mukaddeslerin onbinleri içinden geldi. Onlar için sağında ateşli ferman vardı" (*Tesniye, Bab: 33, âyet: 2*).

a) "Sinadan gelme", Hz. Mûsaya Tûr-ı Sînada ilâhî hükümlerin verilmesini; "Sâirden doğma", Hz. İsaya İncilin verilmesini ve "Paran dağlarında parlama" ise, Efendimizin Mekke'de çıkacağını ifade eder. Paran, Arapça okunuşuyla Faran, Mekkenin eski isimlerinden olduğu gibi, Kitab-ı Mukaddesin Tekvin Bölümünde de Hz. İsmailin Paran çölünde oturduğu anlatılmaktadır (*Bâb: 21, âyet: 21*).

b) İçinden gelindiği belirtilen mukaddeslerle, Peygamberimizin her türlü ayıptan uzak bulunan Âline, Ehl-i Beytine ve Ashâbına işaret olunmaktadır.

c) "Sağda ateşli ferman", İslâm Dininde Cihada işarettir.

3. "Taş, köşenin başı oldu... ve o, gözlerimizde şaşılacak iştir... Allahın melekûtu sizden alınacak ve Onun meyvelerini yetiştirecek bir millete verilecek ve bu taşın üzerine düşen parçalanacak; o da kimin üzerine düşerse onu toz gibi dağıtacaktır" (*Matta, Bâb: 21, âyet: 42*).

a) Yukarıdaki âyette geçen "köşe taşı" Hz. İsa (as) olamaz; çünkü, Hz. İsa ve getirdikleri altında parçalanma, toz gibi olma meydana gelmemiş, bu Peygamberimizle olmuştur. Zâten, hükmeden Hz. İsa değil, Efendimiz (sav)di; hükmetmek için gelmediğini söyleyen de bizzat Hz. İsa (as)'nın kendisidir. (*Yuhanna, Bâb: 12, âyet: 47*).

b) Buharî ve Müslîmin rivâyetlerinde, Peygamberimiz (sav), kendisinin Peygamberlik binasının köşe taşı olduğunu bizzat ifade etmekte ve dolayısıyla köşe taşı konmakla, yani Peygamberimiz (sav)le Peygamberlik tamamlanmış olmaktadır.

4. "Rab, size başka bir Faraklit verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun" (*Yuhanna, Bâb: 14, âyet: 15*).

“... O, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim herşeyi hatırlınıza getirecektir.” (Yuhanna, bab: 14, ayet: 26).

“... Benim için o şehâdet edecektir...” (Yuhanna, Bâb: 15, âyet: 26).

“... gitmezsem, Faraklit gelmez... ve O geldiği zaman günah, salâh ve hüküm için dünyayı ilzâm edecektir.” (Yuhanna, Bâb: 15, âyet: 7-8).

Yukardaki âyetlerde Faraklit olarak geçen kelimenin aslı Yunancada Piriklitos olup, Arapça Ahmed kelimesinin karşılığıdır. Ahmed, Efendimiz (sav)in ismi olduğu gibi, Kurân-ı Kerimde de Onun İncilde Ahmed olarak geçtiği açıkça ifade edilir. Ve, burada sayılan bütün vasıflar sadece Efendimiz (sav)de vardır. Kaldı ki, Efendimiz (sav)in geleceğini ve vasıflarını açıkça anlatan pek çok İncil bugün elimizde mevcut değildir.

YURT İÇİ KURBAN BEDELİ: 1000 ₺

YURT DIŞI KURBAN BEDELİ: 650 ₺

KUR'AN KURLARIMIZA VE YETİM HANELERİMİZE KURBAN BAĞIŞLARINIZI BEKLİYORUZ.